

SUÇLU

Giyinmek her zaman, gecenin en zor kısmı olmuştu. Valentino Malikânesi'nden gelen davetiye yarı-resmi diyor-du, ama asıl kafa karıştıran yarı kısmıydı. Tıpkı partisiz geçen bir gece gibi, 'yarı' sözcüğü çok fazla olasılık yaratıyordu. Erkekler için de yeterince kötüydü; onlar için ceket ve kravat; tepeden tırnağa bembeyaz ve ceketsiz, yalnızca gömlek ya da uzun ceket, yelek, frak, Iskoç eteği anlamına geliyor olabilirdi. Ama kızlar için, yarı-resmi tanımı, Yeni-Güzel Şehri'nde ki her tür tanımda olduğu gibi, insanın yüzünde patlıyordu.

Tally, resmi 'beyaz kravat' ya da 'siyah kravat' partilerini tercih edecekti neredeyse. Kıyafetler pek rahat değildi ve partiler herkes sarhoş olana dek sıkıcı geçiyordu, ama en azından giyinirken bu kadar düşünmeniz gerekmiyordu.

"Yarı-resmi, yarı-resmi," dedi, açık dolabına boş boş bakarak. Yuvarlak döner raf, Tally'nin gelişigüzel göz-faresi komutlarına ayak uydurmaya çalışarak ileri geri kayıyor, askılardaki giysileri savuruyordu. Evet, 'yarı' kesinlikle iğrenç bir sözcüktü.

"Sözcük bile sayılır mı ki?" diye sordu Tally yüksek sesle. "Yarı?.." Akşamdan kalma olduğu için pamuk kadar kuru hissettiği ağzında tuhaf kaçıyordu.

“Birin yarısı,” dedi oda, muhtemelen kendini çok akıllı sanarak.

“Anladık!” diye mırıldandı Tally.

Kendini yatağa bıraktı ve gözlerini tavana dikti, oda birazcık dönüyormuş gibi geldi. Yarım bir sözcük için bu kadar kafa patlatmak haksızlıktı. “Boş ver!..” dedi.

Oda yanlış anladı ve dolabın kapısı kayarak kapandı. Aslında akşamdan kalmışlığını kastettiğini açıklayacak gücü yoktu Tally’nin. İçki sersemliği, cıvık, obez bir kedi gibi kafasına yayılmış; somurtarak yerinden kıpırdamayı reddediyordu.

Oda, bir başka Suçlu’nun aradığını ifade eden özel sesi çıkardı.

“Selam.”

“Selam Tally.”

“Shay–la!” Tally tek dirseği üzerinde doğrulmaya çalıştı. “Yardıma ihtiyacım var!”

“Parti, değil mi? Biliyorum.”

“Hem, bu yarı–resmi olayı da nedir?”

Shay güldü. “Tally–wa, kayıpsın kızım. Mesajı almadın mı?”

“Ne mesajı?”

“Saatler önce geldi.”

Tally, hâlâ komodinin üzerinde duran arabirim yüzüğüne baktı. Geceleri asla takmıyordu onu; çirkin olduğu ve devamlı gizli işler çevirdiği zamanlardan kalma eski bir alışkanlık... Uyku zamanı için sessize alınmış olan yüzük, hafif hafif titreşiyordu.

“Ah... Şimdi uyandım.”

“Eh, yarı meselesini unut. Kıyafet balosuna dönüştürdüler. *Kostüm* bulmamız gerekiyor!”

Tally saate baktı, akşam beşe geliyordu.

“Ne, üç saatte mi?”

“Evet, biliyorum. Kendiminkini ayarlayacağım diye dar-madağın oldum. Çok utanç verici. Aşağı gelebilir miyim?”

“Lütfen.”

“Beş dakika?..”

“Elbette. Kahvaltı da getir. Bay bay!..”

Tally, başını yastığın üzerine bıraktı. Şimdi uçan-tahta gibi dönüyordu yatak. Gün yeni başlamıştı ve şimdiden tükeniyordu.

Arabirim yüzüğünü taktı ve bu gece, gerçekten eğlenceli bir kostüm giymemiş hiç kimsenin içeri alınmayacağını bildiren mesajı öfkeyle dinledi. Doğru düzgün bir şey bulmak için üç saati vardı ve kendisinden başka herkes, aramaya çok önceden başlamıştı.

Bazen, *gerçek* bir suçlu olmanın çok, çok daha basit olduğunu düşünüyordu.

Shay kahvaltı teysisini çeke çeke getirdi: Istakozlu omlet, kızarmış ekmek, kızarmış patates, kızarmış mısır, üzüm, çikolatalı kek ve domates suyu. Koca bir paket kalori arındırıcının bile silemeyeceği kadar çok yiyecek. Aşırı yüklenmiş tepsi havada sarsılıyor; kaldırıcıları, okula yeni başlamış bir minik gibi titriyordu.

“Shay, dobiş olarak falan mı gideceğiz?”

Shay kıkırdadı. “Hayır, ama sesin kötü geliyordu. Hem, bu gece eğlenceli olman gerek. Sana oy vermek için bütün Suçlular geliyor.”

“Harika, çok güzel!” Tally iç çekti ve tepsideki kokteyli aldı. İlk yudumla kaşlarını çattı. “Yeterince tuzlu olmamış.”

“Sorun değil,” dedi Shay, omleti süsleyen havyarı sıyrıp kokteyle karıştırarak.

“İyy, balık balık koktu!”

“Havyar her şeyle iyi gider.” Shay bir kaşık daha aldı ve kendi ağzına götürdü, gözlerini yumarak minik balık yumurtalarını çiğnedi. Müzik dinlemek için yüzüğünü büktü.

Tally yutkundu ve biraz daha kokteyl iti, en azından by-lece oda fırıl fırıl dönmüyordu. ikolatalı keklerin kokusu güzel gelmeye başlamıştı. Sonra kızarmış patatese geçerdi.

Sonra da omlete; havyarı bile deneyebilirdi. Tally’ye, yabanda geçirdiği zamanı telafi etmesi gerektiğini en çok hissettiren oğn kahvaltıydı. Kahvaltıda kendine güzel bir ziyafet çektiğinde, kontrol kendindeymiş gibi hissediyordu; şehir yapımı lezzet fırtınası ya da yahniler, SpagBol’la geçen ayları silebilirmiş gibi...

Müzik yeniydi ve yüreğinin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. “Sağ ol Shay–la. Hayatımı kurtardın.”

“Sorun değil, Tally–wa.”

“Ee, dün gece neredeydin?”

Shay, kötü bir şey yapmış gibi, gülümsemekle yetindi.

“Ne? Yeni ocuk mu?”

Shay başını iki yana salladı. Gözlerini kırpıştırdı.

“Yine ameliyat olmadın, değil mi?” diye sordu Tally ve Shay kıkırdayınca, “Olmuşsun. Haftada birden fazla yaptırmanın gerekiyor. Bundan uzak duramaz mısın kızım?”

“Sorun değil Tally–wa. Sadece küçük bir operasyon.”

“Nereye?..” Shay’in yüzü farklı görünmüyordu. Operasyon, pijamaların altında mı kalmıştı?

“Daha yakından bak.” Shay uzun kirpiklerini yine kırpıştırdı.

Tally öne eğildi ve iri, kusursuz, mücevher tozu serpilmiş, bakır rengi gözlere baktı. Kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı.

Yeni-Güzel Şehri'ne geleli bir ay olmasına rağmen, diğer güzellerin gözleri Tally'yi hâlâ hayran bırakıyordu. Öylesine iri, sıcak, ilgili ve parlaktılar ki... Shay'in gür kirpikleri sanki, *seni dinliyorum, beni büyülüyorsun*, diye mırıldanıyordu. Dünyayı Tally'nin varlığıyla sınırlıyor, Shay'in ilgisinin yörüngesinde yalnızmış gibi hissetmesini sağlıyordu.

Shay de daha tuhaf geliyordu; çünkü Tally onu, ameliyattan önceki çirkin günlerinden tanıyordu.

"Daha yakından..."

Tally sakinleşmek için nefes aldı. Oda yine dönmeye başlamıştı, ama bu sefer iyi bir şekilde. Pencerelemin biraz daha saydamlaşması için bir hareket yaptı ve güneş ışığında yeniliği gördü.

"Aaah, çok güzel olmuş."

Önceden yerleştirilmiş tüm diğer ışıltılardan daha cüretli bir biçimde, Shay'in gözbebeklerinin çevresinde halka olmuş, on iki minik yakut, zümrüt rengi irislerinin üzerinde kırmızı bir ışıltıyla, yumuşak yumuşak parılıyordu.

"Müthiş, hı?..."

"Evet, ama dur biraz... Sol, alttakiler daha mı farklı?" Tally gözlerini kısarak baktı. İki gözdeki birer mücevher, bakır rengi derinliklerinin içinde minik, beyaz mumlar varmış gibi titreyordu.

"Saat beş!" dedi Shay. "Anladın mı?"

Şehir merkezindeki büyük saat kulesinin nasıl okunduğunu hatırlaması için, Tally'nin bir an düşünmesi gerekti. "Hm, ama bu, saat yedi demek. Saat beş, sağ alt olmaz mı?"

Shay hıhladı. “Saat yönünün tersinde gidiyor, aptal! Yani, yoksa çok sıkıcı olurdu.”

Tally’nin içinde bir kahrkaha kabardı. “Dur biraz. Gözlerinde mücevherler var, öyle mi? Ve saati gösteriyorlar?.. Ve geri geri gidiyorlar?.. Sence bu *biraz* fazla değil mi Shay?”

Tally söylediklerinden hemen pişman oldu. Shay’in yüzünü karartan ifade trajikti, az önceki ışıltıyı tamamen yok ediyordu. Şişmiş gözlerin ve kırmızı bir burnun eksikliği dışında, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Yeni bir ameliyat, tıpkı yeni bir saç modeli gibi, her zaman hassas bir konu olurdu.

“Onları iğrenç buldun,” diye suçladı Shay, usulca.

“Elbette bulmadım. Dediğim gibi, *kesinlikle* çok güzel olmuşlar.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Hem, geri geri gitmeleri iyi olmuş.”

Shay’in gülümsemesi geri döndü ve yaptığına hâlâ inanamayan Tally, rahat bir nefes aldı. Bu, yalnızca yepyeni–güzellerin yapacağı türden bir hataydı ve Tally’nin ameliyat olmasının üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti. Neden hâlâ iğrenç şeyler söylüyordu? Bu gece böyle bir yorum yaparsa, Suçlulardan biri onun aleyhine oy verebilirdi. Birini gruptan atmak için bir veto yeterliydi.

Ve o zaman yapayalnız kalırdı, yine kaçtığı zamanki gibi olurdu neredeyse.

“Belki bu gece, yeni gözlerimin şerefine, saat kulesi olarak gitmeliyiz.”

Tally, bu kötü esprinin, affedildiği anlamına geldiğini bilerek güldü. Ne de olsa o ve Shay, birlikte çok şey yaşamışlardı...

“Peris ve Fausto ile konuştun mu?”

Shay başını salladı:

“Hepimizin kanun kaçakları gibi giyinmemiz gerektiğini söylediler. Bir fikir bulmuşlar bile, ama sır.”

“Bu çok saçma. Sanki *onlar* çok kötü çocuklarmış gibi. Çirkin günlerinde tek yaptıkları, gizlice dışarı çıkmak ve belki ırmağı birkaç kez geçmekti. Onlar Duman’a hiç gitmediler.”

Şarkı tam o sırada bitti ve Tally’nin son sözleri ani sessizlikte çınladı. Tally söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı; ama sohbet, karanlık gökyüzündeki havai fişekler gibi solup gitmişti.

Bir sonraki şarkının başlaması çok uzun sürdü sanki. Başladığında, Tally rahatladı ve “Suçlu kostümleri bulmak kolay olmalı Shay-la,” dedi. “Şehirdeki en büyük iki suçlu biziz.”

Shay ve Tally, iki saat boyunca duvarın değişik kostümler tükürmesi için uğraştılar ve sonunda onları denediler. Akıllarına haydutlar da gelmişti, ama onların neye benzediğini bilmiyorlardı; duvar ekranında izledikleri eski haydut filmlerinde, kötü adamlar Suçlu gibi değil, yalnızca geri zekâlı gibi görünüyorlardı. Korsanlardan çok daha iyi kostüm olurdu, ama Shay yeni gözlerinden birinin üzerine yama takmak istemiyordu. Avcı kılığında gitmek de bir başka fikirdi; ama duvardaki delik, sahte bile olsa, silah söz konusu olunca tuhaflaşıyordu. Tally’nin aklına tarihteki ünlü diktatörler geldi, ama çoğu erkek çıktı ve modadan kesinlikle anlamıyorlardı.

“Belki Paslı olabiliriz!” dedi Shay. “Okulda, her zaman kötü adamlar onlardı.”

“Ama ben, onların daha çok bize benzediklerini düşünmüştüm, çirkin olmaları dışında.”

“Bilmiyorum... Ağaç kesebilir, yağ falan yakabiliriz.”

Tally güldü. “Kostüm olacak Shay–la, yaşam tarzı değil.”

Shay kollarını açtı ve komik olmaya çalışarak devam etti. “Sigara içebilir ya da araba kullanabiliriz?”

Ama duvardaki delik onlara sigara ve araba da vermezdi.

Ama Shay’le takılmak, üzerlerine bir şeyler denemek, sonra kişnercesine sesler çıkarmak, kıkırdamak, kostümleri geri dönüşüme atmak eğlenceliydi. Tally, yeni kıyafetler içinde nasıl görüldüğüne bakmaya bayılıyordu, kıyafetler aptalca bile olsa. Bir parçası, aynaya bakmanın acı verici olduğu zamanları hâlâ hatırlıyordu; gözleri birbirine fazla yakındı, burunu çok küçüktü, saçları her zaman kabarıktı. Şimdi ise sanki Tally’nin karşısında muhteşem biri duruyor, her hareketini taklit ediyordu; yüzü mükemmel bir orantıya sahip, akşamdan kalmayken bile teni parlayan, vücudu kusursuz biçimde olan, kaslı biri... Gümüşî gözleri olan, giydiği her şey bedene uyan biri.

Ama, kostüm konusunda iğrenç zevki olan biri!..

İki saatin sonunda yatağa uzanmışlardı ve yatak yine dönmeye başlamıştı.

“Her şey berbat Shay–la. Neden her şey berbat? Eğlenceli olmayan bir kostüm bile bulamıyorsam neden beni aralarına almak için oy versinler?”

Shay onun elini tuttu. “Endişelenme Tally–wa. Şimdiden ünlüsün zaten. Endişelenmek için bir neden yok.”

“Senin için söylemesi kolay.” Aynı gün doğmuş olmalarına rağmen Shay, Tally’den haftalar önce güzelleşmişti. Tam bir Suçlu olalı neredeyse bir ay olmuştu.

“Sorun çıkmayacak,” dedi Shay. “Eskiden Özel Durumlar ile takılan herkes doğal bir Suçlu’dur.”